

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έβδομος ό χρόνος είναι
Κι' Έδρα πάλιν αι' Αθήναι.

Χίλια όκτακόσα κι' έννενηντα Ένα,
πάντα κάθε χρόνο τά συνειθισμένα.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ό Ρουμής την Έβδομάδα
κι' Έσαν Έγιο Ίμινένδα
Συνδρομητής θά Δέχομαι
και' Έσόν Αθηνών την πόλιν
και' εις την Έλλάδα όλην
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο

— μόνο μία φορά θά βγαίνι,
— κι' όποτε μου κατεβαίνει,
— γιατί λεπτά δέν Έχουσι,
— και' εις την Άλλοδαπήν,
— δίγως νάζην κι' έντροπήν.
— πράγμα βούδεκα και' μόνο.

γιά τά Ένα όρος μέρη
Κι' Ένα φύλλο άν κρατΐς
κι' όσοις τόν παρὰ δέν δίδει
Γράμματα και' συνδρομαί
Γιά τή σάρα και' τή μάρα

— δεκαπέντε και' 'στό χέρι.
— Έγινε συνδρομητής,
— θά τόν φάγ' μαύρο ψίδι.
— άπ' εϊθείας πρὸς έμέ,
— κάθε φύλλο μία δεκάρα.

Του Γεννήρη δωδεκάτη
και' χορός εις τὸ Παλάτι.

Πούντος τρακόσα εϊκοσι Έξη,
κι' άν γίνη λάθος ποός θά προσέξη :

Ό Φαδουλής προσέρχεται νά γιάνη τάγίατρευτο σπυρι του Δελιγιάννη.

Φ.—Κι' άν εϊσαι πνεύμα πονηρόν και' πνεύμα καταχθόνιον,
κι' άν ήλθες από τούς βυθούς τής γής ή τής θαλάσσης
ώς φοβερός Κε λ ο γ ε ρ ο ς, ψευδάνθραξ ή διαμάνιον,
και' θέλεις του Πρωθυπουργού τόν σβέρκο νά χαλάσχη.
Κι' άν Ξεαφνα σ' εγέννησε κατάρα τρομερά
των τής Εύβοίας Βουλευτών 'Αβέρωφ και' Βουδούρη,
διότι άπροσδίκητος τούς ήρε συμφορά
και' τὸ σαμάρι Έχασαν μαζί με τὸ γαιδούρι,
και' άρματα εβρόντησαν με κτύπον σμερδαλέον
εις τὸ Μαντοῦδι τὸ κλεινὸν Κηρέον και' Νηλέον,
ώς που άνεκπρύχθησαν φως-ήρες τής Βουλής
ὁ κικηφόρος Καραβας κι' ὁ Κατζ'νικολής.

Κι' άν ή κατάρα σ' Έσπειρε του Βουλευτου Μελά,
γιατι' κι' αυτός ετράθησε μαρτυρία πολλά
και' 'στό γνωστόν Διστόμιον τὸν διάβολὸ του Έρπικ
κι' από μαχαίρι διστομόν ὁ διστυγής έκόπη,
ώς ότου άσπροπρόσωπος ὁ Μπαμπάλης εβγήκε
και' 'στό χαμένα π'ήγανε τὰ Έξοδα κι' οί κόποι.

Κι' άν Ξεαφνα σ' εγέννησε ή τόχη τής πατρίδος
και' ή γνωστή άκέρως τὸ Δήμου Κλεπαίδος,
ή Έλλα τόσα αίτια πολέμου και' εϊρήνης,

του φόρου του Δημοτικού ή νέα Ιστορία,
που θάλασσα τὰ Έκχημε ὁ βλάμης Καπιταίνης
και' πλειοδότηι πάμπολλοι άπέμειναν 'στό κρύα,
ὁ δε Νομάρχησ άπ' αυτά χαμπάρι δέν ήπηρε
γιατι' μ' άνεμοπύρωμα κατέκειτο κληνίρης,
ώς ότου των πλειοδοτών εβγύγισαν αι σπείραι
κι' ὁ Θεωδωράκης Έγινε από θύμον φρενήρης.

Κι' άν Ξεαφνα σ' εγέννησε τὸ νέον τρίτον κόμμα
με τὸ κυρίου Λε μ ο ν ή χρωματισθὸν τὸ χρώμα,
ή του Τρικοῦπη σκοτεινή και' πονηρά πλεκτάνη,
ή και' του Στήλιαν του φρικτὸ ή του Σαλιςουρού,
που πάντοτε 'στόν Θεωδωρην άμελιτικὸς εβάνη
κι' άλλοπτα με κτύπημα πανούργων τὸν βαρεί.

Ό,τι κι' άν εϊσαι, ή σπυρι άχρείου Κε λ ο γ ή ρ ο υ,
βλαστήσαν ώς εκ θαύματος από βασκανίον βλέμματος,
ή από ρεύμα προελθὸν νικητεριου Ζαφίρου,
ή παραχθὸν από πολλήν κακοχημίαν αίματος,
ή δεινωθὸν εκ τής συγχής του Κάββα προσπέλασως,
ή 'Αγγλικής πολιτικῆς πλεκτάνησ σθεβρά,
ή τιμαρία τούδωρον, ή φλδξ εκ τής κολάσους,
ή των φροντιδων γέννημα, ή των εχθρών άρά,

ιδού ἐγὼ κατὰ Θεοῦ τοῦ ζώντος· σ' ἐξορκίζω
καὶ σε φωνῶ μὲ τὴν πνοὴν τῶν δύο μου πνευμένων,
μὲ τὰς εὐχάς μου σ' ἀποθῶ καὶ σ' ἀποσκορακίζω,
ὡς στέλλω δὲ ἑστὴν κείμενον ἐκείνην τῶν δαιμόνων,
ποῦ ὁ Θεὸς εἰτοίμασεν ὡς οἶκον Ἐωσφόρου
καὶ καθεὸς ἀγγέλου του καὶ φάλου κερασφόρου.

Ὅ, τι κι' ἂν εἶσαι, πῆγαινε καὶ χάσου ἴσους ἀέρας
προτοῦ ὁ Φοῖβος ἐπιθῆ τὸ ἄρμα τῆς ἡμέρας,
τὴν ἐπικίνδυνον ὁρμὴν ἀμέσως ἀναγκάτισε,
ὁ Φασουλῆς βαρύτατον ἀνάθεμα σοῦ ρίπτει,
κι' ἐλευθέρων τὸν τράχηλον τοῦ Θεωδωρῆ παραίτησε,
ὅπου δὲν ἔμαθε ποτὶ ὑπὸ ζυγὸν νὰ κύπτῃ.

Σεῖς, τῆς Μαγείας πνεύματα, σεῖς ἐμπνευσμένα Μάγισσαι
μὲ μαγγανείας μυστικὰς καὶ μύχρους ποδογούρους,
ἀκτὴς φωτὸς ἴστου Θεωδωρῆ τὸν σέβρο ἐτελάγισα,
κι' ἔλατε τὸν σώσωμεν ἀπὸ τοῦ Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ ς.
Σὰς προσκαλεῖ ὁ Φασουλῆς ἔμπρός του νὰ σαλτάρετε,
θρὸ τρήτῃ παληοπάπουσα καὶ σακορράφαις πάρετε,
κι' ἄμα φανῆ ὁ Ἐσπερος κι' ἄρχισῃ νὰ νικτῶνῃ
ἀμέσως· νὰ τὰ δέσετε μ' ἕνα γεῖο Κορδόνι,
καὶ βρέξετε καλὰ καλὰ τὸ δέμα μὲ σρουγγάρι
καὶ βάλετέ το νὰ τὸ δῆ τὸ ἀργυρὸ φεγγάσι.
Ὅταν δὲ μύχρους πετεινοὺ ἀκούσετε κηκάρισμα
ἢ μεταμεσονίκτιον λευκοῦ γαϊδάρου γκάρισμα,
ποῦ τὰ παληοπάπουσα σκιστόσαι κορδακίστετε
καὶ τότε τὸ κακὸ σπιρὶ μὲ μάχη ἐξορκίστε.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς ἐξείρνης ἀλαλάζει
καὶ πέρνει τὸν κατήφορο καὶ τὸν ρυθμὸν ἀλλάζει.)

Φ.— Μάγισσαι· μοι μὲ τὰ μάχη
ὁ Θεωδωρῆς ποιεῖ . . .
νὰ ῥωνάξῃ ἢ κουκουδάγια,
κακαρίζουν πετεινοί.

Μάννα Μάγισσα προβάλλει
καὶ βαστάξ βαθὺ τσουδάλι . . .
μὲς ἴστα μάτχη μὲ θωρεῖ . . .
ἔξω τὸ κακὸ σπιρὶ.

Μαύραις Μάγισσαις πετινοῦ,
καὶ μὲ μάτχη γουρωμένῃ
τὸν Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ κ υ τ τ ο υ ν,
καὶ φονάζουν «ὠμίμα!»

Μάννα Μάγισσα προβάλλει
πῆρ σοφὴ καὶ πῆρ μεγάλη,
κι' ἐξορκίζει τὸ σπιρὶ
τοῦ κυρίου Θεωδωρῆ.

(Ὁ Φασουλῆς ἀριστερὰ τὴν κεφαλὴν του γέρνει,
κυττάζει τὸν Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ καὶ ἄλλο μέτρον πέρνει.)

Φ.— Καλόγερε προπέτα,
ποῦ ἤλας μὲ θυμῷ,
τοῦ Θεωδωρῆ παραίτη
τὸν κατάστρο λαϊμῷ.

Μὴν τοὺς κολλᾷς ἴστα νύτα,

ἀλλ' ἄρες τὸν νὰ στέκη
ὀλόθρος σὰν καὶ πρῶτα,
μικρὸς ὡσὰν λαλεῖ.

Τὰ τόσα ξαρκινὰ του
τοῦ φθάνουν, Σατανῆ,
καὶ ὅλα τὰ κακὰ του
ἄς πάνε ἴστα βουνά.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ,
κακὰ σπιρὰ κι' ἐπίσημα,
χαθῆτε μὲ τάχη
καὶ τὸ δίκῳ μου φῶσχημα.

(Ὁ Φασουλῆς ἴστα δεξιὰ τὴν κεφαλὴν του γέρνει,
κυττάζει τὸν Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ καὶ ἄλλο μέτρο πέρνει.)

Φ.— Μάγισσαι· ἔλατε,
δίχως νὰ γελάτε,
ἴστων πιστὸν σας δούλον . . .
Ἐξῶ, νῆα κόμματα,
ἐξβαμμένα χρώματα
τῶν Σωτηροπούλων.

Ἐξῶ, κιτριμάχη,
μοῦνη κεχουμπάρι,
πρὶς ἴστων Σωτηροπούλου! . . .
μὲς ἴστας ἄλλαις μείσαις
νὰ μὰς βγῆς ἠθέλησας
νῆο μελισσόπουλο.

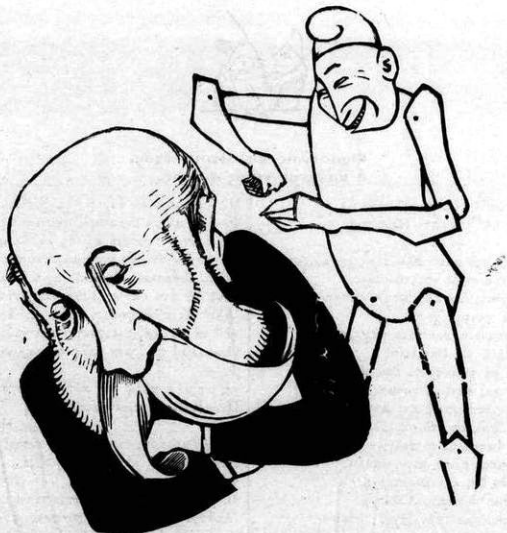
Γάϊδαρος ἐγκάρισα,
πετεινὸς κηκάρισα,
κι' ἄδικα μαλλώνετε . . .
Τὸ Κορδόνι τώρα
ἴπηρε νῆα φῶρα,
ὅλο καὶ ἀπλόνεται.

(Τὸν σταυρὸ του κίνει
κι' ἄλλο μέτρο πέρνει.)

Φ.— Φτοῦ! σκορπισθήτε ὅλοι... ἀγὴ γλυκοχαράζει...
τὸν δόλιο Θεωδωρῆ κανεὶς μὴν τὸν περάξῃ.
Ἐπέρασαν γιὰ τοῦτον παμπόνηρο καιροῦ,
μὰ τώρα ποῦ εἰς δάρνας ἀμέμικτος ἀπλόνει,
ἀφῆτε τὸν ἀνέτος· Κουβέρνο νὰ χαρῆ,
ἀφῆτε τὸν ἀνέτος παπούτσιμα νὰ μπαλῶνῃ.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ... ἐξορκισμοὺς σὰς κάνω.
καθῶλου μὴν κολλᾷτε ἴστων σέβρο του ἀπάνω.
Τὸ βάρος τῆς πατρίδος νομίζω πὸς τοῦ φθάνει,
μὲ τοῦτο τὸ φορτίον μολὶς ἴστωρε νὰ τρέξῃ,
ἂν δὲ κολλᾷτε τώρα καὶ σεῖς ἴστων Δεληγιάνη,
καὶ Ἄτλας ἔαν εἶναι, ἴστὸ βάρος δὲν ἔ' ἀνθέξῃ.

Φτοῦ, φτοῦ σας, Κ α λ ο γ ἔ ρ ο υ... χαθῆτε ἴστα βουνά...
πηγαίνετε εἰς ἄλλον ποῦ δὲν μὰς κυβερνᾷ.
Ἐλάτε καὶ καθίστε σ' ἐμὲ τὸν Φασουλῆ,
ποῦ μὲ τὸν Περικλέτο τῆς ὥρας μου περνοῦ,
ποῦ δὲν μὲ περιμένει τὸ Στίμμα κι' ἡ Βουλῆ,
κι' οὐδὲ φροντίδας ἔχω λαοὺς νὰ κυβερνῶ.

Φτού, φτού σας, Κ α λ ο γ έ ρ ο ι, σπυριά καταραμένα,
 σὰς εξορκίζω τώρα νὰ ἔλθετε σ' ἐμένα.
 Δι' ὅ,τι και ἂν βγάλω πεντάρα δὴν μὲ μέλει...
 φυτρώσετε εἰς δια τάδυνατά μου μέλη,
 'στὴν μύτην μου, 'στὸ στόμα, εἰς πάσαν πάρειάν μου,
 και εἰς αὐτὴν ἀκόμη τὴν Περιφέρειάν μου.

Φτού, Κ α λ ο γ έ ρ ο ι, φτού σας, οἱ πάντες ἀλαλάζουν...
 αἱ τόσαι ὑποθέσεις τοῦ ἔθνους μας σχολάζουν.
 Τὸν Θεοδώρῳ προσμένουν τοσοῦτοι πατριῶται
 νὰ ἔβγη κοτσονάτος σὰν πρῶτα και γλυκός...
 φτού, φτού σας, Κ α λ ο γ έ ρ ο ι, μισέλληνες, προδόται,
 χαθῆτε μὲ τὰ μάγια τῆς Σολομωνικῆς.

(Κιττάζει τὸν Πρωθυπουργὸν
 και πῆναι μέτρο πῆθ γοργό.)

Φ. — Ἐγέλασαν οἱ κάμποι,
 και τῆς αἰγῆς τὸ ἄστρο
 μισοσυσμένο λάμπει
 ἐκεῖ κατὰ τὸ Κ ἄ σ τ ρ ο .

Πῶ! πῶ! βοῆ και βρόντος...
 οἱ Ἄγγελοι κρατοῦν

σπραγίδας Σολομῶντος
 και γόρω μας ποτοῦν.

Συνθραβὸν τὰς παγίδας,
 τὸν Σατανὰ τυρλόνον,
 κι' εὐθὺς μὲ τὰς σπραγίδας
 κάθε σπυρὶ βουλόνον.

Εἶοι, εὐὰν 'στὸ κράτος!...
 τὸ σκάφος μας ἐσώθη,
 ὁ μέγας Κορδονάτος
 ἀκμαίος ἐσπικώθη.

Ἡ δόξα τοῦ παρόντος
 ὀφόνεται ἐκ τῆς γῆς...
 εἶοι τοῦ Σολομῶντος
 ἡ θαυμαστὴ σπραγίς!

Πας τὸ κακὸν μας θέλον
 ἄς πάη νὰ χαθῆ,
 Δυνάμεις τῶν Ἄγγέλων
 γενεῖτε βοηθοί.

Ἐλάτε μεθ' ἡμῶν
 τὰ πονηρὰ νὰ ἔβγουν...
 νικᾷ ὁ Σολομῶν
 κι' οἱ Κ α λ ο γ έ ρ ο ι φεύγουν.

(Ταῦτα εἰπὼν ὁ Φασουλῆς σπουδαία μάγια κάνει,
 και τότε θαύμα ἔγινε, ποῦ ἔβρισαν πολλοί,
 σαλτάρουν οἱ Κ α λ ὄ γ ε ρ ο ι ἀπὸ τὸν Δεληγιάνην
 και εἰς τὴν Περιφέρειαν κολλοῦν τοῦ Φασουλῆ.)